der eel ja mees-imus piimedaks läinud karro tormas teña kannul. Reinowadder mötles: oot, oot, wennike, kui assi täña korralist meil siggineb, siis wiin so nahha turrule kus kibbe messi sulle ossaks saab. Nattokese aea pärrast jöudsid nemad tallo öue alla; Messikäppa südda tuksus röemo pärrast; agga sedda röemo moondati ruttust kibbedaks piinaks: nönda ikka ruimalade lootused eñamist tuulde ärra kauwad. — Öhto olli kätte jöudnud ja perremees jubba sängi puhkama läinud. Öue peal seisis üks jämme tammepak maas, wai keskel sisse aetud, misga pakku tahheti löhkuda. Ühhel pool waija nähti üks lai küünrapikkune praggo. Reinowadder, kes sedda asja kohhe tähhele pannud, olli nöuks wötnud koggemata juhtumiset kasso püda. „Watake, auwäärt onno!“ ütles ta karrole, „siin linnopu sees on eñam met kui teie köht tarwitab, ja messilased on köik wälja aetud; pistke agga niña ni süggawast kui ial wõimalik sisse, agga oitke ennast ahnuse eest, et ülleliiga ei wötta, mis wiimaks teile waewa teeks.“ Messikäp kostis: olge murreta, onnopoeg! ma ei olle essimest korda linnopu kallal egga ka ni täitmata loom, waid oskan iggaskohhas parrajat mõetu piddada. Sedda ütteldes pugges ta pä ning essimese käppadega prao wahhele, kunni ta körwuni tammepakko sees olli. Reinowadder oskas silmapilgul oña kasso püda, kiskus suure waewaga waija pakko seest wälja, mis läbbi praggo kinni läks ja karro niña ning käppad näppistisse jäiwad; siis

naeris ja pilkas ta Mässikäppa pealegi. Ülleannetuma onnopoea kawwaluse läbbi olli nüüd karro lömmo wahhel wangis ja ei jöudnud köige wõimo ning wahwusega eñam löksust lahti peasta. Teña sõitles ja pallus,urrises, möuras ja mömmises kartuse ning wallo pärrast, krapis taggumiste käppa-küündega wihhas maad üllesse ja teggi ni irmsat kärra, et talloperremees uñest ärkas, weimla kätte wõttis ja watama ruttas mis õues piddi ollema. Messikäp iggitses suures irmus ja piinas; lõm näppistas kibbedast niña ja förmi; sellepärrast kiskus ja rebbis ta raño pärrast pakko et wallust peaseks, agga kartus ja wallo panni tedda möurama. Kui Reinowadder näggi et karrol eñam peasemist lota ei olnud ja perremees weimlaga liggemale jõudis, üüdis ta koera-ambil: „Austatud onno ja nabri-issand! kuddas käbbalad käiwad? Eks teie tahha sõgi-isso pissut wähhentada? Wöeraspeo-roog näikse wägga maitsew! Ärge söge ülleliiga, waña kallis! jubba perremees tulleb ja toob teile keelekastet köhhotäie peale. Piddage soppike tood wasto walmis. Taewas sago roga ning jooki teile önnistama.“ Nõnda räkides pistis ta putkama.

Kui perremees karro löksus leidis, töttas ta seddamaid körtsi abbi otsima, kus weel mõningad küllamehhed öllestobi jures istudes maggosast juttu westsid. „Nabrimehhed! tulge appi, tulge appi, karro tapma!“ üüdis perremees: „miño õue peal on üks karro pakko